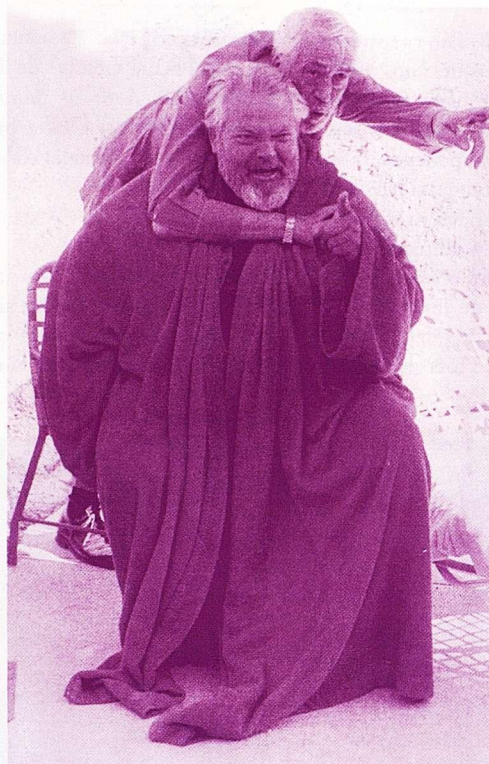

Ernest Riera

Diuem que per a la gent avorrida el dissabte vespre és per fer l'amor i el dilluns per anar al cinema. Després d'un dissabte apassionant amb la fotografia de l'al·lota del mes de Playboy, dilluns vaig anar al cinema. Sense voler vaig ficar-me en una pel·lícula que ja havia vist: *Solo los tontos se enamoran*. El títol era suggestiu a bastament com per veure-la per segona vegada. La vaig aguantar sencera. De totes maneres la meua memòria és com la dels peixos, passat set segons ja no me'n record del que he vist.

Un pic fora vaig tornar a llegir el rètol de la pel·lícula. -Ostris quina veritat tan profunda, li vaig dir al taquiller mentre li comprava per tercera vegada l'entrada. Em vaig seure en els darrers seients. Aquesta vegada però, la música i la rialla de hiena de la protagonista em sonaven.

A mitja pel·lícula vaig recordar-me'n de l'estúpid final que m'esperava, sortadament tenia memòria. Sense fer renou i acotat de quatre grapes, per no

Vaig col·locar la càmera en posició. La primera escena seria aquella estranya parella del fons. A mesura que m'anava atracant per fer un primer pla, veia com amb ràpids moviments es canviaven de robes. En pocs segons l'al·lota passà d'anar vestit amb bermudes i camiseteta blanca a dur una elegant gavadina i un suntuós capell. L'al·lota, per la seva part, quedà vestida amb un hermós vestit blanc i un pentinat dels anys quaranta. Aquell fet em deixà perplex. Quan els vaig tenir ben enfocats i a punt per enregistrar, els seus rostres també canviaren. Tenia al meu davant Humphrey Bogart i Ingrid Bergam! Vaig aixecar el cap tot meravellat i vaig mirar la resta dels espectadors. Era increïble estava envoltat dels millors artistes i directors

del cinema clàssic: Orson Welles, Billy Wilder, Kirk Douglas, John Ford, Gloria Grahame, Elizabeth Scott, Robert Mitchum, Burt Lancaster, James Cagney, Edward G. Robinson, Barbara Stanwyck, John Huston, Jacques Tourneur, Fritz Lang, Nicholas Ray, Jane Greer, Rita Hayworth. Tot regirat em vaig deixar caure dins els braços de la bella artista que seia al meu davall. Al principi es queixà del cop, però en veurem, canvià aquella mirada amenaçadora per un agradable somriure. - Et pareixes a Ivent- digué. Amb tanta bellesa al davant no em vaig poder aguantar i vaig dir: -"Besa'm Marilyn". Un insult interrompé la nostra besada. Per la porta aparegué Tarantino acompanyat de dos enormes guardaespalles: Stallone i Schwarzenegger. Tot dos carregats amb potents metralladores. Els clàssics del Hollywood s'aixecaren dels seus seients per rebutjar el possible atac. Res pogueren fer contra aquella ràfega de bales que en pocs segons inundà la sala.

Cansat d'esperar em vaig seure en aquella estranya cadira giratòria situada just al final de la sala. Era molt còmoda, respallier inclinable, taboret per als peus, posatassons, coixí inflable i fins i tot elevador per veure tota la sala des de diferents perspectives.

Amb molta curiositat, però sense voler, vaig pitjar el que creia el botonet de l'elevador. Tot seguit em vaig veure enlairat dins aquella enorme sala. Al meu costat, sense saber com, aparegueren una càmera de 8 mm i un joestic per moure la cadira. Després de jugar-hi una estona vaig decidir anar per feina. Faria una pel·lícula!

No hi va haver vivents. Però minuts més tard aparegué l'acomodador amb els meus doblers. ♦

(Senyora, això és un restaurant, no un prat. /El cambrer Armand Kaliz arrufa el nas a l'emissària comunista Grata Garbo quan li demana remolatxa i pastanagues crues. (E. Lubitch, *Ninotchka*, 1939))